

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1074/06
23.11.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragiša Slijepčevića, predsednika veća, Slobodana Spasića, Ljiljane Ivković - Jovanović, Nadežde Radević i Snežane Andrejević, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, sada na privremenom radu u GG, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog BB, čiji je punomoćnik BA, advokat, radi povraćaja zajma, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Pančevu Gž. 1334/2005 od 6.12.2005. godine, u sednici veća održanoj dana 23.11.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog izjavljena protiv presude Okružnog suda u Pančevu Gž. 1334/2005 od 6.12.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Kovinu P. br. 454/2004 od 24.11.2004. godine u stavu I usvojen je tužbeni zahtev tužioca tako što je tuženi obavezan da mu naplati iznos od 72.500 sa domicilnom kamatom počev od 19.10.1999. godine do 31.12.2001. godine u dinarskoj protivvrednosti obračunatoj po zvaničnom kursu u mestu plaćanja na dan isplate, a od 1.1.2002. godine pa do isplate sa kamatom obračunatom na iznos glavnog duga po kamatnoj stopi u visini eskontne stope koju određuje Evropska centralna banka u dinarskoj protivvrednosti po zvaničnom kursu u mestu plaćanja na dan isplate. Stavom II obavezan je tuženi da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 76.200,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Pančevu Gž. 1334/2005 od 6.12.2005. godine, stavom prvim izreke delimično je usvojena žalba tuženog pa je navedena presuda Opštinskog suda u Kovinu u pobijanom delu stava I izreke potvrđena. Stavom drugim izreke preinačena je odluka o troškovima parničnog postupka sadržana u stavu II izreke, tako što je tužilac odbijen sa delom zahteva za naknadu troškova parničnog postupka preko iznosa od 65.200,00 dinara.

Protiv presude Okružnog suda u Pančevu, reviziju je blagovremeno izjavio tuženi, pobijajući je zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, te pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama razloga propisanih odredbama člana 386. Zakona o parničnom postupku, a koje se primenjuju na osnovu člana 491. stav 4. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" br. 125/2004 od 22.11.2004. godine, stupio na snagu 22.2.2005. godine), Vrhovni sud Srbije je našao da revizija tuženog nije osnovana.

Revizijom pobijana presuda nije zahvaćena bitnom povredom iz člana 354. stav 2. tačka 11. Zakona o parničnom postupku, na čije postojanje revizijski sud pazi po službenoj dužnosti. Izreka prvostepene presude je jasna, presuda sadrži razloge o odlučnim činjenicama, dati razlozi su jasni i neprotivurečni, u skladu su sa dokazima sprovedenim do zaključenja glavne rasprave i ispravama u spisu. Drugostepeni sud je ocenio žalbene razloge na način propisan odredbama člana 375. stav 1. Zakona o parničnom postupku. Stoga ne stoje navodi revizije kojima se ukazuje da izreka prvostepene presude nije razumljiva.

Iz činjeničnog stanja utvrđenog u toku prvostepenog postupka proizilazi da je na zahtev tužioca, tuženi potpisao izjavu o dugu, a po kojoj priznaje dug prema tužiocu u iznosu od 17.300. Ovaj iznos se odnosi na novac koji je tužilac davao tuženom prilikom boravka u GG, za redovne troškove, i to: iznos 9.000 na ime troškova stanarine za tri meseca, iznos od 38.000 na ime troškova za otvaranje firme, iznos od 5.800 koji se odnosi na naknadu za pružene usluge od strane advokata prilikom otvaranja preduzeća i iznos od 2.400 koji se odnosi na troškove za rad advokata za mesec dana, a što sve ukupno čini iznos od 72.500. Ovom pismenom izjavom, pored priznanja duga, tuženi se obavezao da će napred navedeni iznos isplatiti tužiocu do 15.10.1999. godine. Izjavu je svojeručno potpisao. Potpisivanju ove izjave o dugu prethodio je odnos tužioca i tuženog koji se sastojao u tome da je tuženi stanovao kod tužioca besplatno tri meseca u GG, da je uz pomoć tužioca otvorio preduzeće za građevinske poslove, a da je tužiocu dao specijalno punomoćje za upravljanje poslova preduzeća s obzirom da nije poznavao jezik. Novac je davao tužilac a tuženi se obavezao da će mu uloženi novac vratiti kad preduzeće otpočne sa radom. U međuvremenu je tuženi bez znanja tužioca prodao preduzeće za 35.000.

Polazeći od činjeničnog stanja, nižestepeni sudovi su pravilnom primenom materijalnog prava usvojili tužbeni zahtev. Pri tom je drugostepeni sud pravilno pošao od odredbi Zakona o obligacionim odnosima, koje ukazuju da je pravni odnos između tužioca i tuženog u potpunosti sadržao elemente ugovora o zajmu, iz člana 562. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima. Navedenim odredbama Zakona o obligacionim odnosima predviđeno je da ~~zaimonrimac ovde tuženi je dužan vratiti u ugovorenom roku istu količinu stvari iste vrste i kvaliteta~~

zajimodavcu, ovde tužiocu. Kod činjenice da je u pismenoj izjavi, koju je tužni lično potpisao tačno navedena visina duga prema tužiocu, da su specificirani osnovi tog potraživanja, sa datumom dospeća istog, nesumnjivo je da je data psimena izjava o priznanju duga punovažna i razumljiva. Nadalje proizilazi da dug tuženog prema tužiocu postoji, pa kako ga on tužiocu nije vratio, to je u obavezi da to i učini. Kako se radi o novčanom potraživanju, sa čijim ispunjenjem je dužnik, ovde tuženi, pao u docnju, to poveriocu, ovde tužiocu pripada i kamata, kako su to pravilno utvrdili nižestepeni sudovi.

Iz sadržaja revizije proizilazi da se revizijski navodi uglavnom odnose na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje. To je u suprotnosti sa odredbama člana 385. stav 3. Zakona o parničnom postupku, kojom je predviđeno da se revizija ne može izjaviti zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Sa izloženog, a na osnovu odredbi člana 393. Zakona o parničnom postupku, odlučeno je kao u izreci.

Predsednik veća - sudija

Dragiša Slijepčević, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

SM